

அற இலக்கியங்களில் உவமை மொழி

ந. கலைமகள் ^{அ, *}, சு. இரவிச்சந்திரன் ^அ

^அ சர் ஏ.டி. பன்னீர்செல்வம் தமிழ்த்துறை உயராய்வு மையம், அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு, ((பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது), தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Allegorical Language in Moral Literature

N. Kalaimagal ^{a, *}, S. Ravichandran ^a

^a Sir A. T. Pannirselvam Department of Tamil, Arasar College, Thiruvaiyaru, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

kalainataraj2015@gmail.com

Received: 27-08-2022

Revised: 05-10-2022

Accepted: 08-10-2022

Published: 15-11-2022

ABSTRACT

Tamil has been a classical language since its inception. Without fatigue and sorrow the Tamil language faces all the hardships in the environment. The reason for its excellence is its grammar and literary works. The books of Tamil literature shows the excellence of Tamil language and Tamil people. Innumerable literary work in Tamil is about the excellence of Tamil language. The aim of this article is to examine the allegorical language in moral literature.

Keywords: Language, Metaphor, Literature, Virtue

முன்னுரை

தமிழ்மொழி இப்புவிபுலகில் தோன்றிய காலம் முதல் சீர்மிகுந்த செம்மொழியாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது. காலச் சூழலில் பல இன்னல்களைத் தாங்கும் நிலை ஏற்படினும் சோர்வின்றி, துயரின்றி தனது தனிச்சிறப்பினால் செழுமையுடன் திகழ்கிறது. இம்மொழியின் சிறப்பிற்கு முதன்மையான காரணமாக இருப்பது இம்மொழியில் தோன்றிய இலக்கிய, இலக்கணங்கள் என்று கூறினால் மிகையாகா. அந்நூல்கள் மொழியின் சிறப்பையும், மக்களின் மேம்பட்ட தன்மையினையும் காலங்கடந்தும் அழியாத தன்மையுடன் வீரியத்துடன் வீற்றிருக்கும் உறுதித்தன்மையினையும் மக்களுக்குச் செவ்வனே எடுத்துரைக்கின்றன. தமிழில் எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் மொழிச் சிறப்பினை உரைக்கின்றன. ஆயினும், அற இலக்கியங்கள் உரைக்கும் மொழியின் சிறப்பைப் பற்றி ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அறம்

அறம் என்னும் சொல்லுக்கு, “கடமை, நோன்பு, தருமம், கற்பு, இல்லறம், துறவறம், நல்வினை, அறநூல், அறக்கடவுள், தருமதேவதை, தீப்பயனுண்டாக்குஞ் சொல்” ஆகிய பொருள்களைக் குறிப்பிடுகிறது. (Kathiraiverpillai, 2019)

“தமிழ் இலக்கியங்களில் ‘அறம்’ என்ற சொல்லானது, ஒழுக்கம், உயர்ந்தோர் வழக்கு (வழக்கியலாணை), நடுவுநிலைமை, நீதி, கடமை, ஈகை, புண்ணியம், அறக்கடவுள், சமயம் போன்ற

பொருள்களில் வழங்கி வருவதைக் காணமுடிகிறது” என்றும், “அறம்” என்றும் சொல்லிற்கு, ‘அறுத்துச்செல்’, ‘வழியை உண்டாக்கு’, ‘உருவாக்கு’, ‘தூண்டி’, ‘வேறுபடுத்து’ என்ற பலவகைப் பொருள்கள் வழங்கி வருகின்றன. இத்தகைய சொல் அமைப்பியல் ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக்கொண்ட ஒழுக்க முறைகளின் தொகுதியே - முழு நிறை வடிவமே - அறம் என்று கூறுவர்” எனவும் விளக்கம் தருகிறார் (Thirunavukkarasu, 1997).

மனிதனின் மனம் உருவாகும் உணர்வு சார்ந்த அறிவுத் துறைகளுள் ஒன்றாகத் திகழ்வது அறவியல் எனவும், அவ்வறவியலானது, மனிதனின் வாழ்வியல் அனுபவங்களிலிருந்து அவன் மனதில் எழும் கருத்துக்களின் நடைமுறை வழிகளை ஒரு பயில்முறையாகக் கொண்டிருப்பது” எனவும் வரையறை செய்கிறார் (Mathavan, 2017).

அற இலக்கியங்கள்

தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்துமே அறத்தைக் கூறும் செயலினைத் தவறாது மேற்கொள்கின்றன. ஆயினும், களப்பிரர் ஆட்சியில் நலிவுற்ற மக்களைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கு அறம் வலிந்துரைத்தல் அவசியமானதாக இருந்தது. ஆகையினால் அக்காலச்சூழலில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் பெரும்பாலானவை அற இலக்கியங்களாக இருந்தன. எனவே, அக்காலமானது அற இலக்கியக் காலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. தமிழில் அற நூல்கள் பதினொன்று உள்ளன. அவையாவன திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, ஆசாரக்கோவை, முதுமொழிக்காஞ்சி, திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி, பழமொழி நானூறு. இவ்விலக்கியங்களுள் திருக்குறளும், நாலடியாரும் அறக்கருத்துக்களைக் கூறுவதில் ஏறக்குறைய ஒரே முறையினைப் பின்பற்றுகின்றன.

அற இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலமானது இருண்ட காலம் என்றழைக்கப்பட்டது. இதற்கான விளக்கத்தினை, “தமிழ்நாடு அயலவர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டபோது மக்கள் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தி வளம் காணவும், பண்டை மரபினை நீட்சி செய்யவும் பல நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. அந்நூல்களைப் பின்வந்த சான்றோர்கள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எனத் தொகுதியாக்கினர். இந்நூல்களுள் பெரும்பாலானவை மக்களுக்கு நல்வழியை எடுத்துரைக்கும் அறநூல்களாக அமைந்தன. புற வாழ்க்கையையும், அக வாழ்க்கையையும் எடுத்துரைக்கும் பொருள் நூல்களாகவும் விளங்கின. இவற்றை “இருண்ட கால இலக்கியங்கள்” என்றும், இவை எழுந்த காலம் ‘இருண்ட காலம்’ என்றும் கூறுவர்” என (Balasubramaniam, 1959) கூறுகிறார்.

உவமை

ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் நிலை மனிதனிடம் இயற்கையாக அமைந்துள்ள ஓர் இயல்பாகும். இது சிறியோர் முதல் பெரியோர் வரை அனைவரிடமும் காணப்படுகிறது. எனவே, இவ்வாறு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பண்பினை மனிதனின் பிறவிக்குணம் என்று கருதலாம். இலக்கியங்களில் இவ்வொப்பீட்டு முறையினை ‘உவமை’ என்னும் அழகு உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

உவமை என்பதற்குத் தமிழ்மொழி அகராதி, உவமம், ஓரலங்காரம், அது பண்புத் தொழில் பயன் முதலிய காரணமாகப் பொருளோடு பொருளிசைய ஒப்புமைப்படுத்துவது என்று விளக்கம் தருகிறது (Kathiraiverpillai, 2019).

உவமையானது வினை, பயன், மெய், உரு என்னும் நான்கண் பாகுபாட்டினை உடையது என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“வினைபயன் மெய்உரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்” (Thirunansambantham, 2018)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பண்பு, தொழில், பயன் ஆகியவற்றின் மூலமாகப் பிறக்கும் உவமையானது, கேட்போர் உணர்ந்துகொள்ளும் வகையில், ஒன்றாகவோ பலவாகவோ வருகின்ற பொருளோடு பொருந்தும்படி ஒப்புமைப் புலப்படும்வண்ணம் எடுத்துரைக்கப்படும். இதனைத் தண்டியலங்காரம்,

பண்பும் தொழிலும் பயனும் என்று இவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளா(டு) பொருள்புணர்த்து)
ஒப்புமை தோன்றச் செப்புவது) உவமை (நா. 29)
என்று குறிப்பிடுகிறது (Thirunansambantham, 2018).

அறிஞர்களின் பார்வையில் உவமை

ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளை ஒப்புமைப்படுத்தும்போது ஒப்புமைகளை ஐம்மொழிகளினாலும், அறிவின் துணையினாலும் அறிந்துணர முடிகிறது. ஆனால், உவமையை ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் மட்டுமே உணர முடியும்.

உவமையானது அணிகளின் அடித்தளம் என்று கூறப்படுகிறது. எனினும், அணியின் ஒரு கூறாக மட்டும் கொள்ளாது உவமையின் தன்மையினை உவமை என்பது தாம் கூற விரும்பும் கருத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பெறும் புலப்பாட்டு நெறி என முன்னையோர் கொண்டனர் எனலாம். பொருளின் உண்மைத் தன்மையை அறிவதற்கு உவமை அளவைகள் பயன்பட்டன” என்று ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் உவமையை ஒர் அளவீட்டுக் கருவியாக உரைக்கின்றார்.

உவமை பற்றிக் கூறும்போது, “ஒருவன் தான் கண்ட பொருளைப் பிறருக்கு விளக்க முற்படுவான். அப்பொருளைப் பிறர் கண்ட பொருளோடும் காணாத பொருளோடும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவான். இவ்வாறு கூறுகின்ற முறையிலேயே உவமையணி இனம் காணப்பட்டது. ஒருவன் தான் சொல்ல நினைத்ததை ஏற்றமுறவும் பிறர் எளிதில் புரிந்துகொள்ளவும் இவ்வுத்தி முறை பின்பற்றப்பட்டது” என்று தேவநேயப்பாவாணர், விளக்கம் தருகிறார்.

மக்களுக்கு விளக்கமுறை உத்தியாகக் கையாளும் உவமையானது தோற்றம் பெற்றது எப்பொழுது என்று ஆராய்ந்தால், மனிதன் என்று சிந்தித்து எண்ணத் தொடங்கினான் என்பதை ஆராய்வதாகவும் அமையும். ஆகவே, அதனை விடுத்து உவமையை இலக்கியத்திற்கு பல்சுவை ஊட்டும் இன்பக் கலனாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை, “பண்டைய இலக்கியமாயினும் இன்றைய இலக்கியமாயினும் அதன் நயமுணர்த்துவது உவமையே. மனிதன் பகுப்புணர்வு பெற்றபோதே ஒப்புணர்வும் பெற்றான். ஒப்புணர்வே அவனது எல்லாவித மலர்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அடியாயிற்று. அவ்வுணர்வின் பண்பட்ட விரிநிலையே இலக்கியச் சுவை கூட்டும் உவமை” என்று கூறுவதன் வழி தெளிவுறுகிறது.

மொழி

மொழி, சொல், வார்த்தை என்பன ஒரு பொருளைக் குறிப்பவையாகும் (Thirunansambantham, 2018).

மொழி என்பது மனிதன் தன் கருத்தினைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்த உதவும் கருவியாகும் என்பதை “மனித வரலாற்றின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே மனிதன் தன் கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய உணர்வோடு முயன்று வந்த முயற்சியின் முற்றிய வளர்ச்சியே இன்றைய மொழியாகும்” என சு. சக்திவேல் கூற்றும்,

மொழியின் பயன்பாட்டினை மூவகையாகக் காணலாம் எனக் கூறும் மு. வரதராஜன் (2011) “முதலாவதாக, அது கருத்துப் புலப்படுத்துவதற்கு உதவும் கருவியாகும். இரண்டாவதாக, சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு அது துணை செய்கிறது. மூன்றாவதாக, மறைக்கப்படுவனவற்றை மறவாமல் காக்கும்

கருவியாகவும், வேண்டியவற்றை வேண்டியபோது அறிய உதவும் கருவியாகவும் பயன்படுகிறது” என்ற விளக்கக் கூற்றும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

ஆரம்ப காலங்களில் மனிதன் சைகை (gestures) மற்றும் குறியீடு (symbols) மூலமாகத்தான் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொண்டான். நுண்ணிய கருத்துக்களை மற்றவருக்கு வெளிப்படுத்த இம்மொழிகள் ஏற்றவையாக இல்லை. எனவே, ஒலியின் வாயிலாகத் தன் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினான். இவ்வாறு காலத்திற்கேற்ப வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. மொழிகளுக்குள் பேச்சொலிகளே இன்றியமையாதன என்பதை, “கருத்துப் பரிமாற்றத்தில் மொழியும் மொழியின் ஒலியும் சிறப்பாகக் கருதப்படுகின்றன. மொழி எனின் பேச்சொழி என்றே குறிப்பிடலாம் என சு. சக்திவேல் கூறுவன் வழியாகவும்,

“மொழி என்பது வாயால் சொல்லப்படும் ஒலிகளின் வெளிப்பாட்டையே குறிக்கும். இவ் ஒலிகளானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து நின்று ஒரு அமைப்பை உருவாக்குகிறது. அவ் அமைப்பு ஒரு கருத்தை உணர்த்துவதற்குப் பயன்படுவனவாகும். அந்த அமைப்பு அக்கருத்திற்கான அறிகுறியாகும். அதுவே மொழி (Language) எனப்படுகிறது” என்று இரா. சுப்பையா கூறுவதன் வழியாகவும் தெளிவுறுகிறது.

மொழியும் உவமையும்

மொழியும் உவமையும் தொடர்புடையனவாகக் கொள்ளலாம். “மக்களின் வாழ்வில் பிறந்த கலை, மொழி மக்களால் வளர்க்கப்படும் கலை மொழி” என்று வரதராசன் கூறுகிறார். கலை என்றால் அழகு என்று பொருள். அவ்வகையில் உவமையும் ஒருவகைக் கலை எனலாம். எனவே மொழியும் உவமையும் கலையினால் ஒன்றுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. மேலும்,

பேச்சுமொழியின் தோற்றம் பற்றிக் கூறும்போது, ஒருவர் ஒலித்ததுபோல் மற்றவர் ஒலிக்க முடிந்ததால்தான் பேச்சுமொழி ஏற்பட முடிந்தது. போலச் செய்தல் (imitation) என்னும் இந்தச் சிறப்பியல்புதான் மனிதனை முன்னேற் செய்துள்ளது. பிறவியில் இயற்கையாக அமையாத ஆற்றல்களை எல்லாம் பார்த்தும் கேட்டும் அறிந்து கற்றுக்கொண்டு மனிதன் உயர்வதற்கு உறுதுணையாக இருப்பது இதுவே” என்று வரதராசன் கூறுகிறார். உவமையும் ‘போலச் செய்தல்’ என்னும் பண்பினைக் கொண்டதாகும்.

பேச்சாலும் எழுத்தாலும் மனிதன் தனது கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கும் கருவி மொழியாகும் என சு. சக்திவேல் உரைக்க, “உவமமென்பது ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளினை ஒப்புமை கூறுதல். தமிழிலக்கண நூலோர் அதனைப் பொருள் புலப்படுத்தும் கருவியாதல் பற்றிப் பொருளுறுப்பாகக் கொண்டனர்” என வேங்கடசாமி நாட்டார் கூறுகிறார். ஆகவே, உவமையானது கருவியாக உள்ளது. மேற்கண்ட கருத்துக்களின்படி மொழியும் உவமையும் பல நிலைகளில் ஓரளவு ஒத்த தன்மையினைக் கொண்டு விளங்குகிறது என அறியலாகிறது.

அற இலக்கியங்களில் உவமையும் மொழியும்

அற இலக்கியங்களில் மொழி பற்றிய சிந்தனையைத் தோற்றுவிக்க மறக்கவில்லை. “மொழி வளர்வது பரிணாம வளர்ச்சியாலும் கடன் வாங்கலாலும் என்பர் வரலாற்று மொழிப் பேரறிஞர்கள்” என கூறுகிறார். கள்வர்களின் ஆட்சிப் பிடியினின்று விடுபட்டபின், தன் மொழியின் சிறப்பினை அற இலக்கியங்கள் ஆங்காங்கே உணர்த்திச் செல்கின்றன. மேலும், அம்மொழியின் பண்பினை எளிதில் தெளிவுறுத்த உவமையையும் எடுத்தாளுகின்றன. இம்முறையானது சங்க இலக்கியங்களில் வாங்கப்பட்ட கடன் எனவும் கொள்ளலாம்.

தேன், பால் எனும் இரு திரவப் பொருள்களாகவும் பண்டைக்காலம் முதல் இன்று வரை மனித வாழ்வில் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. இவை உணவுப் பொருள்களாகவும் சிறந்த மருந்துப்

பொருளாகவும் விளங்குகின்றன. பாலும் தேனும் இனிமை மிகுந்தது கலப்படமற்ற தூய தன்மை கொண்டது.

“சொல் என்பதுவும் கலப்படமற்று இருந்தால் நன்மை பயக்கும் என வள்ளுவர்,

இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிறுஇலவாம்

செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்” (குறள். 91)

என்று கூறுகிறார். இதற்கு விளக்கம் தரும், அறம் கூறும் சான்றோர் சொல் என்பது வஞ்சனையற்று, இனிமை உடையவையாக இருக்கும் என்கிறார்.

“ஒரு பொருளை விளக்கம் கொள்வதற்காகவே உவமை உருவகங்கள் பயன்படுத்த வேண்டும். வாக்கியங்களை அழகுபடுத்துவதற்கு மட்டும் என்று பயன்படுத்தக்கூடாது” என மு. வரதராசன் (2015) கூறுகிறார். இக்கருத்திற்கு ஏற்பவே அற இலக்கியங்கள்,

“தேமொழீஇ

பால்மொழியார்

பண்ஆளும் சொல்லாய்

யாழ்போலும் தீம்சொல் மழலையாய்”

என்று கூறுகின்றன.

தேன் என்பது ஒருவகைப் பூச்சியினால் புஷ்பங்களிலும் மற்றவைகளிலிருந்தும் கொண்டு சேர்க்கும் பொருள். இது இனிப்பான திரவம். இது மலைத்தேன், கொம்புத்தேன், மரப்பொந்துத்தேன், பற்றுத்தேன், மனைத்தேன், கொதுருத்தேன் எனப் பலவகைப்படும்.

நிறம் மாறும் பறவைகள் போன்ற குணமுடையவர்கள் மனிதர்கள். எனவே, ஒருவரின் உள்ளத்தின் ஆழத்தைப் பிறர் புரிந்துகொள்வது இயலாது எனப் பெண்களிடம் கூறி ஒரு எச்சரிக்கைத் தன்மையூட்டுவதாகக் கூறும் பழமொழிப் பாடல் 349,

“தேமொழீஇ

எனப் பெண்ணை மொழிகிறது”.

பால் தூய வெண்மை நிறம் கொண்டது என்ற கருத்து உண்டு. ஆனால், ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார் பால் என்பது பெரும்பாலும் வெண்ணிறமாகவும் மஞ்சள் கலந்தும் இருக்கும் என்று கூறுகிறார். இஃது ஏற்புடைத்தானதாகும்.

நான்மணிக்கடிகை பா. 90, ஏலாதி, பா. 21 ஆகியன மகடுஉ முன்னிலையின்போது பால்மொழியார் (பா. 90)

“பால்போலும் சொல்லினாய்” (பா. 21)

என்று கூறுகிறது. இங்கு பாலை உவமை செய்வது தூய்மைத் தன்மைக்கும், மனதிற்கு வலுவூட்டும் சக்திக்காகவும், மென்மைத் தன்மைக்காகவும் என்று கொள்ள வேண்டும்.

இசைக்கு மயங்கா மானிடப் பிறவி என்பது அரிது. பெண்ணின் மொழியானது, யாழின் இசைபோல இனிமையானது என்பதை,

“யாழ்போலும் தீம்சொல் மழலையாய்”! (பா. 37)

என்று பழமொழி நானூறு கூறுகிறது

பண் ஆளும் சொல்லாய் (பா. 35)

பண் போல் கிளவியாளப் பற்றாமை, பண்போலும்

சொல்லார்க்கு அருமறை சோராமை (பா. 15)

என இரு பாடல்களில் ஏலாதி இசையாகிய பண் என்பதை மொழியாகிய சொல்லுக்கு உவமை கொள்கின்றது.

மனதை மயக்கும் இசையைப் போன்று இனிமையான சொற்களைப் பேசுவோரைக் கண்டு கவர்ச்சி கொள்ளுதல் மற்றும் அவ்வினிய சொற்களின்பால் போதைகொண்டு அரிய இரகசியங்களைக் கூறுதல் போன்றன கூடாது என ஏலாதி அறிவுறுத்துகிறது.

முடிவுரை

மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கி, தன் கருத்தினை வெளிப்படுத்தக் கற்றுக்கொண்ட காலம் முதல் மொழியும் உவமையும் ஒன்றுபட்டுப் பிணைந்துள்ளன என்று கருத முடிகிறது. காலந்தோறும் மொழியினால் உவமையும், உவமையினால் மொழியும் வளர்ச்சி பெற்று அழியாத தன்மையுடன் பரந்துபட்டு விளங்குகிறது. மொழியும் உவமையும் இன்றி மனித வாழ்வு இல்லையென்னும் கருத்தினை இக்கட்டுரை தெளிவுறுத்துகிறது.

References

- Balasubramaniam, (1959) Tamil Ilakkiya Varalaru, Paari Nilayam, Chennai, India
- Kathiraiverpillai, N. (2019) Tamilmoli Agarathi, Saratha Pathippagam, Chennai, India.
- Mathavan, S. (2017) Tamil Ara Ilakkiyangalum Powtha Samana Arangalum, NCBH, Chennai, India
- Thirunansambantham, S. (2018) Tholkappiyam, Porulathikaram Moolamum Uraiyum, Kathi Pathippagam, Thiruvaiyaru, India
- Thirunavukkarasu, K.T (1997) Thirukkural Neethi Ilakkiyam, Madras University, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License